

«Ha nem volna károm belőle, nem ütném őket; de csak nem veszitem el a rongyos gebék miatt mai napszámomat».

«A mai napszámát?» felelt a paraszt gunyos mosolylyal: «Mi módon veszthetné el azt?

«Ügy», szölt a kocsis; «hogyzazdám azt mondta: «tiz fuvart csinálz estz nyolcz óráig, a mennyivel kevesebbet annyit levonok napszámomból». Azomban nincs időm itt trécelni.»

Ezen szavak után a durvaság ismét kitört belőle, ütötte a lovakat s mikor mégsem huzták ki a kocsit a kantárszárat megfogta szájuknál és nagyot rántott rajta, a lovak szája beszakadt és ez iszonyu fájdalomtól a kocsit kirántották a gödörből és megindultak.

«Megálljon csak!» kiáltott a kocsis után a paraszt: még magát is elérzi a kínos végzet.»

A kocsis nem felelt, felült a bakra és tovább szundikált.

A lovak lassan, lépésben mentek tovább, de egyszerre csak maguk előtt egy újabb csatornácskát láttak; megijedtek és gyorsabban kezdtek menni.

Neki rugaszkodtak, a kocsi egyet zökkent és tul volt az akadályon: de a zökkenéstől a kocsis leesett a bakról, a kocsi átgázolt rajta; ő ott maradt halva, s a lovak tovább mentek, mintha semmi sem történt volna.

Franke Ágost.

Egyleti élet.

Egyesületünk a jelenben igen mozgalmas és tevékeny, mert a XII. nemzetközi állatvédő kongresszus ügyei annyira elfoglalják, hogy a rendes folyó ügyeket ezek mellett csak kettőzötetett buzgalommal képes elvégezni.

Ma még nem tudjuk, hogy hányan jönnek a külföldiek közül, de élénk részvételre számíthatunk, a mennyiben eddig London 5 egyesület, Páris 2, Boston 2, Kopenhága 2, Stockholm 2, Wiesbaden, Berlin, Bécs, Gráz, Stuttgart, Bern, Cottbus (Brandenburg), Scheweningen, Riga, Hamburg, Zürich, New-York, Petersburg, Orel (Oroszország), Manchestér, Torino, Milano pedig egy-egy egylete küldi le képviselőit a kongresszusra. Reméljük, hogy szépszámu külföldi vendégeinkhez még több kebelbeli tag fog csatlakozni s a kongresszus után kellemes emlékei maradnak majd mindazoknak, a kik abban résztvettek. Szerencse föl!

Album. A legutóbbi választmányi ülésen elfogadtatott amaz indítvány, hogy egy maradandó becsü milleniumi albumot készíttessünk, hogy a késő évek folyamára is megőriztessék a mai választmány.

Időközben elhatároztuk, hogy nemcsak a választmányi tagok, de rendes tagjaink is részt vehetnek fényképükkel a milleniumi albumban, de miután az album igen sokba jön, egyrészt diszes kiállítása, másrészt pedig, mert ezt külön e célra kell készíttetni bizonyos számu és különféle alaku fényképhelyekkel, azért elhatá-

roztuk, hogy minden résztvenni akaró, fényképén kívül, hogy a költség némirészben fedezhető legyen, még egy koronával is hozzájáruljon. Fényképeket a kiállítás végeig elfogadunk s kérjük azokat vagy posta útján, vagy személyesen hivatalos helyiségünkbe (IV. Kalap utca 12.) küldeni.

Vegyesek.

Tudomásul!

Tisztelt tagjainkat értesítjük, hogy a kongresszus ideje alatt, július hó 18., 19., 20., 21., tíz napi érvényességű, kedvezményes kiállítási látogató-jegyeket adhatunk (17—27-ig), 5 drb. jegyet tartalmazó füzetekben, füzetjét 1 frtjával.

Kiállításunk helye.

Az O. Á. E. kiállítása a mezőgazdasági csarnokban (a bosnyák pavillonnal szemközt) van. Ha a csarnok főkapujánál bemegyünk, akkor a jobbfelől eső s a csarnokon végigfutó folyosón megyünk egyenes végig, mely éppen kiállításunkhoz vezet.

Zola az állatokról.

A párisi Figaro egyik számában Zola Emil igen érdekes cikket ír az állatok kedveléséről és fölveti azt a kérdést, hogy vajjon mi az oka, hogy némelyek olyan nagyon ragaszkodnak egyes állatokhoz, mások nem szenvedhetik őket, s ismét mások teljesen közönyösek. Érdekes pszichológiai fejtegetések után a következő történetet írja le az életéből:

Volt nekem egy kis kutyám, az ölebek legkisebb fajtájából, a neve Fanfan volt. A kutyakiállításban, a Cours-la-Reineen láttam meg először. Ketreczbe volt zárva egy nagy macska mellé s ahogy rám nézett, annyi gyöngédség volt a nézésében, hogy azt mondtam a felügyelőnek, vegye ki a ketreczből. A mikor letették a földre, olyan kedves ügyetlenséggel kezdett futkározni, hogy el voltam ragadtatva tőle s megvettem.

Bolondos kis kutya volt. Egy reggel, alig nyolcz nappal utóbb, hogy nálam volt, elkezdett maga körül forogni, pihenés nélkül. Ha a fáradságtól összerogyott, révedező, homályos szemmel kinosan talpra állott megint s folytatta a forgást. A mikor szánalomból föl-emeltem, a lábai úgy maradtak, a mint elhagyta a forgást; és a mikor letettem a földre, újra kezdte s forgott megint folytonosan. Elhívtam az állatorvost, a ki agysérülésről beszélt. Majd azt tanácsolta, hogy mérgezzük meg. Visszautasítottam. Nálam minden állat természetes halállal hal meg; csöndesen alusznak, a kert valamelyik zugában.